

Frunza

Ioan Popa

Adio, pică frunza...și rândunelele au plecat...
Dar Toamna, ca o doamnă, doar una a lăsat
Singură pe-un ram în amurg de seară,
Ca soarta - un bătrân, pe banca de la țară...

Vântul suflă tare, cu intenții de infam,
Să smulgă amintirea Verii de pe ram,
Ramul să-l usuce, să-l rupă și să-l ducă...
Să n-ajungă, cândva, pentru bătrân, măciucă!

Și Brumei îi va spune, ca să-i fie deasă,
Chiar de nu rămâne nici iarbă pentru Coasă,
Frunza să pălească și să ruginească,
Schimbând legea Verii cu una mai „domnească”.

Dar Toamna, ca o doamnă, cu al verii parfum,
Trecând din nou pe stradă,
Pe lângă banca bătrânului din drum,
Îngăduie frunzei timpul să nu cadă,
Nici măcar astăzi, nici măcar acum!